Ιδιοτροπίες και φοβίες (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Νοεμβρίου, 2012

- Γέροντα, αυτός που σιχαίνεται, γιατί το παθαίνει;
- Πες μου, εσύ τι σιχαίνεσαι;
- Όλα τα σιχαίνομαι.
-Τότε όλα σ' εσένα θα έρχονται! Και τα σκουλήκια στα φρούτα ή στα όσπρια και καμιά τρίχα στο ψωμί κ.λπ.
- Έτσι γίνεται, Γέροντα!
- Δόξα Σοι ο Θεός! Βλέπεις πόσο σε βοηθάει ο Θεός για να το ξεπεράσεις;
- Από τον λογισμό δεν ξεκινάει, Γέροντα, αυτό; Ας πούμε ότι βρήκε η αδελφή μια τρίχα. Ας τη βγάλει στην άκρη.
- Αυτό είναι ευλογία! Δώσ' την σ' εμένα, να την πάρω εγώ ευλογία!…

Αχ! Θυμάμαι, μια φορά στο Σινά πηγαίναμε κάπου με έναν μοναχό και του έδωσα δυο ροδάκινα. Τον βλέπω, δεν τα τρώει. Ήθελε να πάει να τα πλύνει για να τα φάει, και τα κρατούσε στα χέρια, μην τα βάλει στην τσέπη και κολλήσουν μικρόβια και από την τσέπη!

Ο αδελφός του που είχε οκτώ παιδιά μου έλεγε: Περισσότερο σαπούνι ξοδεύει αυτός, για να πλύνει τα χέρια του, παρά η γυναίκα μου με τα οκτώ παιδιά που πλένει! Και να δείτε τι έπαθε! Εκεί στο Σινά έδιναν σε κάθε καλόγερο και έναν Βεδουΐνο, για να τον εξυπηρετεί, να του πηγαίνει το φαγητό κ.λπ. Ο Βεδουΐνος που έδωσαν σ' αυτόν ήταν ο πιο βρώμικος απ' όλους. Κατάμαυρος! Μύριζαν τα ρούχα του, μύριζε ολόκληρος. Μια εβδομάδα έπρεπε να τον βάλεις στο μουσκιό, για να καθαρίσει! Τα χέρια του ήταν…, μην τα ρωτάς! Έπρεπε να τα ξύσεις με τη σπάτουλα! Εν τω μεταξύ, όταν έπιανε το τσανάκι, για να του πάει το φαγητό, έβαζε τα δυο του δάχτυλα μέσα. Φύγε, φύγε…, του φώναζε εκείνος, μόλις τον έβλεπε. Τελικά αυτός ο μοναχός ούτε δυο εβδομάδες δεν κάθισε στο Σινά κι έφυγε.

Θυμάμαι, και στο Κοινόβιο είχαμε έναν μοναχό που ως λαϊκός ήταν νωματάρχης. Τον είχαν βάλει διαβαστή, γιατί ήταν μορφωμένος. Τόσα χρόνια ήταν στο μοναστήρι και

σιχαινόταν. Πού να αγγίξει πόμολο! Με το πόδι άνοιγε την πόρτα ή σκουντούσε το μάνταλο με τον αγκώνα και μετά καθάριζε με οινόπνευμα το μανίκι που το ακούμπησε! Ακόμη και την πόρτα της εκκλησίας με το πόδι την άνοιγε. Και επέτρεψε ο Θεός, όταν γέρασε, να σκουληκιάσουν τα πόδια του, ιδίως το ένα με το όποιο άνοιγε τις πόρτες. Ήμουν παρανοσοκόμος, όταν ήρθε για πρώτη φορά στο νοσοκομείο της Μονής με δεμένο το πόδι. Μου είπε ο νοσοκόμος να το λύσω και εκείνος πήγε να φέρει κάτι γάζες. Όταν το άνοιξα, τι να δω! Πω, πω, ήταν γεμάτο σκουλήκια! Πήγαινε στην θάλασσα, του λέω, πλύν' το, να φύγουν τα σκουλήκια, και έλα να κάνουμε αλλαγή. Πού είχε φθάσει! Τι τιμωρία! Εγώ τα έχασα. Μου λέει ο νοσοκόμος: Κατάλαβες από τι είναι αυτό; Κατάλαβα, του λέω, επειδή ανοίγει την πόρτα με το πόδι!

- Και σ' αυτήν την κατάσταση, Γέροντα, συνέχιζε να ανοίγει την πόρτα με το πόδι;
- Ναι, με το πόδι! Και είχε γεράσει καλόγερος!
- Δεν το κατάλαβε;
- Δεν ξέρω. Μετά πήγα στη Μονή Στομίου στην Κόνιτσα. Τι θάνατο είχε, ποιος ξέρει! Και έβλεπες, εκεί στο Κοινόβιο μερικοί νέοι μοναχοί πήγαιναν και έτρωγαν από το περίσσευμα που άφηναν στα πιάτα τους τα γεροντάκια, για να πάρουν ευλογία! Μάζευαν τα περισσεύματα των κλασμάτων. Ή άλλοι ασπάζονταν το πόμολο, γιατί τα ακούμπησαν οι Πατέρες, και αυτός, όταν προσκυνούσε τις εικόνες, μόλις που ακουμπούσε το μουστάκι του στην εικόνα. Και το μουστάκι τι θα τραβούσε μετά με το οινόπνευμα!

- Όταν, Γέροντα, κάτι τέτοιο γίνεται σε ιερά πράγματα, δεν είναι ανευλάβεια;
- Μα από 'κεί ξεκινάει κανείς και φθάνει πιο πέρα. Έφθασε στο σημείο να μην την προσκυνάει, γιατί φοβόταν μήπως εκείνος που προσκύνησε πριν από αυτόν την εικόνα είχε καμιά αρρώστια!
- Δηλαδή, για να μη σιχαίνεται κανείς, δεν πρέπει να δίνει σημασία;
-Τις σαβούρες που τρώνε οι άνθρωποι δεν τις βλέπουν! Άμα κάνει κανείς τον σταυρό του, είτε φοβία έχει είτε νοσοφοβία, βοηθάει μετά ο Χριστός. Εκεί στο Καλύβι πόσοι περνάνε που έχουν διάφορες αρρώστιες! Και μερικοί απλοί κάνουν τον σταυρό τους, οι καημένοι, παίρνουν το κύπελλο που έχω εκεί και πίνουν νερό. Οι άλλοι που φοβούνται δεν το αγγίζουν.

Ήρθε πριν από λίγες μέρες κάποιος που είχε πολύ μεγάλη θέση σε κάποια υπηρεσία. Τόσο φοβάται ο καημένος τα μικρόβια, που έχει ασπρίσει τα χέρια του, για να τα καθαρίζει με το οινόπνευμα. Ακόμη και το αυτοκίνητο του το τρίβει με οινόπνευμα! Τον λυπήθηκα!

Ξέρεις τι είναι να έχει τέτοια θέση και να κινείται έτσι; Του έδωσα λουκούμι, και δεν το πήρε, επειδή το έπιασα. Αλλά και στο κουτί να ήταν, πάλι δεν θα το έπαιρνε, γιατί θα σκεφτόταν ότι και στο κουτί θα το έβαλε κάποιος άλλος με τα χέρια του. Παίρνω

το λουκούμι, το τρίβω στα παπούτσια του και το τρώω. Του έκανα κάμποσα τέτοια και τρόμαξα να τον κάνω να ελευθερωθεί λίγο από αυτό.

Να, και σήμερα ήρθε εδώ μια κοπέλα που είχε νοσοφοβία. Και όταν μπήκε μέσα δεν πήρε ευχή, γιατί φοβόταν μην κολλήσει μικρόβια, και όταν έφυγε, έπειτα από τόσα που της είπα, για να τη βοηθήσω, πάλι δεν πήρε ευχή. Δεν σου φιλώ το χέρι, μου λέει, γιατί φοβάμαι μην κολλήσω μικρόβια! Τι να πεις; Κάνουν έτσι μαύρη τη ζωή τους.

(Από το βιβλίο «Πνευματικός Αγώνας Λόγοι Γ' »)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)